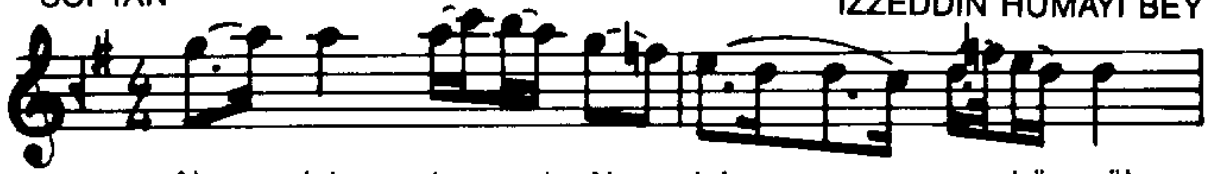

TÂHİR—BÜSELİK

SOFYAN

İZZEDDİN HÜMÂYİ BEY

Al lah de mek Al lah ne bü yük

lut fu Hu dâ dir

Uş şâ ka gı dâ dir

Der viş le rin ev râ di he man
Al lah di ye lim hû di ye lim

ham dü sē nâ dir
kal be ci lâ dir

Mak sū du rı zâ dir

Karar

MIYÂN

Er vâ ha sa fâ dir

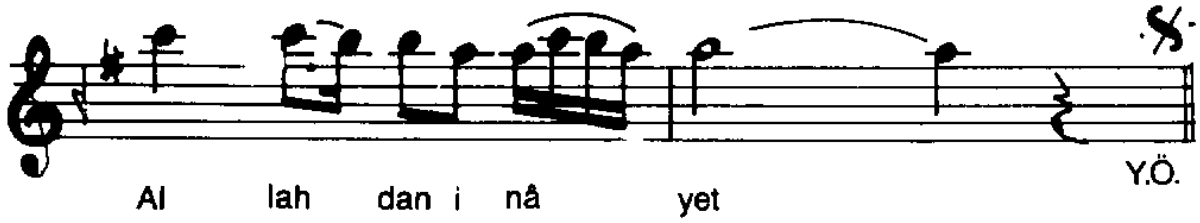

Kul lu ğu nu yok lu ğu nu bil

mek sa â det

Cüneyt KOSAL

Derviş Öğüdü

Allah demek Allah, ne büyük lutf-ı Hudâ'dır
Uşşâka gıdâdır

Dervişlerin evrâdı, heman hamd ü senâdır
Maksûdu rızâdır

Kulluğunu, yokluğunu bilmek ne saâdet
Allah'dan inâyet
Allah diyelim Hû diyelim kalbe cilâdır
Ervâha safâdır

Fâil ile mevcûdu hemen bil ki Hudâ'dır
İnkârı belâdır
Hep Hû duyulan, cümlesi bir hoşca sadâdır
Ammâ ne nevâdır

Vâr olmayı istersen eğer cümleyi bir bil
Ağyârı hemen sil
Derviş olana lâzım olan havf ü recâdır
Fakr içre gınâdır

Âşıkların hep varlığı mâşûkâ fedâdır
Çün bâr ü cefâdır
Baştan aşağı her ne ki var, nûr u ziyâdır
Îlân-ı bakâdır

Allah deyip ahdinde vefâ, sıdk u sadâkat
Kâmilden inâbet
Sâlikler için meş'ale-i râh-ı hüdâdır
Dâreynde rehâdır

Âşıkları cânân eden aşk derde devâdır
İrfân ü sehâdır
Mâşûk ile âşık arası kıl ne revâdır
Zîrâ ki ezâdır

Ey mazhar-ı mürşidde tecellî eden Allah
Aşkın bana hem-râh
Aşkın dilerim gayrısı Ken'ân'a hevâdır
Elbette hebâdır